

Truyện ngắn Nguyễn Khắc Phước

Vnthuquan.net, 2009.

Ngôi nhà ma

Thanh niên trong thời chiến thì dù muốn hay không cũng phải đi lính, không bên này thì bên kia. Thiệt cũng vậy. Anh ở miền Nam, làm lính Việt Nam Cộng Hoà, nói nôm na là lính chế độ cũ hay lính nguy như bây giờ người ta thường gọi.

Không biết có phải vì vóc dáng thư sinh gầy yếu, mắt kính cận hay là nhờ chạy chọt mà Thiệt được điều động về ngành quân nhu, làm nhân viên hành chính tài chính cho đơn vị. Và cũng không biết Thiệt đã làm lính được bao lâu, nhưng khi chuyển đến đơn vị đóng gần vành đai phi trường Đà Nẵng thì anh ta đeo lon trung sĩ, một vợ, hai con. Thời buổi chiến tranh mà được làm lính văn phòng thì số dách, lại thêm được cô vợ khỏe mạnh, to béo như võ sĩ su-mô thì khỏi lo tốn tiền thuốc thang hoặc bị mấy tay sĩ quan gạ gẫm.

Đơn vị quân nhu mới thành lập, lính tráng chưa quen thân nhau. Doanh trại cũng mới dựng ít nhà dành riêng cho bộ chỉ huy, nhà kho và lính bảo vệ. Lính văn phòng chưa có nhà ở, thoát đầu còn phải

thuê nhà dân , sáng đi , tối về như công chức.

Thiệt ở nhà thuê hơn một tháng thì khu gia binh dành cho sĩ quan và lính văn phòng được khởi công trên khu đất cách doanh trại chừng nửa cây số. Khi xe ủi đến san lấp bãi hoang đầy lau lách, bụi cây dại và ao hồ để tạo mặt bằng thì người ta phát hiện được rất nhiều mô đất nhỏ như cái rá mà người ta nghi là những nấm mồ hoang. Hỏi dân địa phương thì họ bảo đó là những mả hời, có tiếng là linh thiêng. Người quanh vùng chẳng mấy ai lai vãng đến đó vì người ta đồn rằng ban đêm có ma hời tùm lại xoả tóc khóc tỉ tê. Những người lính công binh dù sợ nhưng cũng phải làm. Họ mời thầy cúng, thuê người bốc được dăm bảy bộ hài cốt , bỏ vào tiểu, đem chôn một nơi khác. Cũng chỉ bốc được những mồ nào còn nắm , chứ những cái tàn rồi, bằng phẳng với mặt đất, thì chẳng biết còn bao nhiêu.

Rót cục thì khu gia binh cũng được dựng xong. Các sĩ quan ưu tiên chọn lựa. Chỉ có một mình Thiệt là hạ sĩ quan nên phải nhận lô sau cùng. Lính công binh nói lô đất ấy có nhiều mả hời, nhưng Thiệt đành phải chịu. Thiệt dắt vợ con vào ở, dẫu nhem chuyện mả mồ.

Thế nhưng chưa đầy một tuần thì có chuyện kỳ quặc xảy ra. Nửa đêm Thiệt đang ngủ với vợ thì giật mình thức giấc vì những tiếng động lạ. Thoạt đầu là tiếng ly chén chạm nhau, sau đó là tiếng bàn ghế di chuyển như có ai đang dọn nhà, tiếng chân chạy trên mái tôn, tiếng rên rỉ, tiếng thở hì hục. Thiệt thức dậy bật đèn tìm kiếm nhưng không tìm thấy ai, chỉ có mấy chú chuột chạy kêu chút chít. Mọi vật vẫn ở yên vị trí , không hề di chuyển. Những đêm tiếp theo, không

đêm nào mà không xảy ra chuyện tương tự. Thiệt đã từng tham gia trận mạc từ lúc còn binh nhì nên chẳng mấy sợ , nhưng cô vợ quá khiếp hãi nên dứt khoát đòi đi thuê nhà ở hoặc phải về quê. Quê Thiệt thuộc vùng giải phóng nên không thể về, còn thuê nhà thì không có tiền vì số tiền dành dụm đã dùng sạch vào việc mua sắm đồ đạc trong nhà. Lại còn nợ đơn vị mấy tháng lương. Ngược lại ở trong khu gia binh chẳng tốn một đồng xu tiền điện nước, lại được an toàn. Thiệt tạm thời xin cho vợ con vào ngủ trong văn phòng, còn mình thì ngủ ở nhà. Lĩnh tráng mà sợ quái gì ma mủi.

Được một tuần thì Thiệt có vẻ kiệt sức, mặt mày hốc hác vì mất ngủ. Đêm nào cũng phải thức dậy vì tiếng động lạ rồi nằm chong đèn đến sáng , không thể chợp mắt. Có lúc anh phải xin nghỉ ốm đi viện, nhưng sợ mất việc, phải đòi ra tiền tuyến nên cố gắng đi làm.

Thiệt báo cáo chuyện nhà mình với đơn vị trưởng và được cấp trên điều động một binh nhì đến giúp việc văn phòng ban ngày, ban đêm thì về nhà ngủ với Thiệt.

Trong thời gian ấy, đơn vị có hai sĩ quan người Mỹ đến làm cố vấn, ở lại trong doanh trại. Một người biết tiếng Việt trợ trợ ngữ ý muốn dạy tiếng Anh cho vợ Thiệt để làm thông dịch. Vợ Thiệt đã học gần hết phổ thông nên cũng biết đôi chút tiếng Anh. Được học tiếng Anh với người Mỹ chính gốc là một cơ hội rất hiếm nên cả hai vợ chồng Thiệt đều ô-kê.

Ban ngày vợ Thiệt ở nhà, ban đêm vào học tiếng Anh trong doanh trại nên chẳng mấy chốc vợ Thiệt nói tiếng Anh như gió và được cử

làm thông dịch viên cho đơn vị. Hai người Mỹ đi đâu cũng có vợ Thiệt cặp kè. Đôi khi họ đi công tác vài ba ngày mời về. Người ta tiếng vào tiếng ra, đồn đãi bậy bạ nhưng Thiệt không có ý kiến gì bởi đồng lương vợ Thiệt kiếm được khá lớn, chẳng bao lâu có thể trả xong nợ và mua nhà riêng. Lúc ấy Thiệt sẽ không cho vợ làm thông dịch nữa. Hơn nữa lúc ấy chắc sẽ có sĩ quan thông dịch được cử đến, có làm người ta cũng không cho.

Lúc Thiệt được thăng chức thượng sĩ cũng là lúc biết vợ mình có bầu. Mấy người vợ lính to nhỏ rằng không biết Thiệt ngủ với vợ lúc nào mà cô ta có bầu. Chuyện đó chỉ có hai vợ chồng họ biết, làm sao người ngoài biết được. Không ban đêm thì ban ngày chủ nhật. Làm tình kiểu lính thì đánh nhanh, thắng lẹ, chớ có như dân thường đâu. Hồi Thiệt còn ở quân trường, mỗi lần chủ nhật vợ đến thăm, hai người kéo nhau ra bãi tập, che tấm pông-xô là xong. Hơn nữa, vợ chồng Thiệt vẫn vui vẻ hạnh phúc, chẳng mấy khi to tiếng. Người khác lại bảo rằng vợ Thiệt to béo, khỏe mạnh thế kia thì nếu có chuyện gì Thiệt cũng không dám hó hé. Nó quật một cái thì rồi đời! Sắp đến ngày vợ sinh thì Thiệt cũng đặt cọc một ngôi nhà hai tầng giữa trung tâm thành phố. Người sĩ quan Mỹ tổ bụng đã nhường cho Thiệt chiếc xe Jeep lùn của anh ta trước khi về nước. Chẳng mấy thượng sĩ có được xe riêng. Thiệt lấy làm hãnh diện khi chở vợ đi khám thai hàng tháng. Sau khi mua được nhà cho vợ con ở, Thiệt sẽ đi về bằng chiếc xe này.

Đến ngày vợ sinh thì Thiệt lấy xe chở vợ đi bệnh viện. Thiệt được nghỉ phép ba ngày để lo cho vợ con.

Sau ba ngày thì Thiệt một mình lái xe về. Không nói không rằng, anh ta rình tất cả đồ đạc trong nhà ra đường và lấy xe cán bẹp. Lúc ấy vào sáng sớm, sắp tới giờ làm việc. người lính gác doanh trại hốt hải chạy đi báo sĩ quan đơn vị trưởng : Thừa đại úy, em thấy thượng sĩ Thiệt hai tay cầm hai quả lựu đạn đi vào văn phòng, dáng vẻ căng thẳng .

Khi viên đại úy dẫn lính đến đến thì phòng hành chánh tài chánh đã bị khoá chặt cửa bên trong. Tiếng Thiệt la to : Các người đi đi, nếu không thì chết cả đám bây giờ.

Ngay khi mọi người vừa kịp nằm xuống khi hai tiếng lựu đạn nổ rầm rầm. Văn phòng bay tốc mái và người ta tìm thấy Thiệt chết ngay tại chỗ.

Người ta đi kiểm vợ Thiệt nhưng chị ta đã bỏ đi khỏi bệnh viện, chẳng biết về đâu.

Tháng 12, 2007

Nguồn:

http://vannghesongcuulong.org/vietnamese/vanhoc_tacpham.asp?TPID=8735&LOAIID=2&TGID=1691

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 6 tháng 10 năm 2008